

CONV 4/02

FÖLJENOT

från:	Sekretariatet
till:	Konventet
Ärende:	Tal vid konventets inledande möte den 28 februari 2002

För konventet bifogas de tal som hölls av Europeiska rådets ordförande José María Aznar, Europaparlamentets ordförande Pat Cox, kommissionens ordförande Romano Prodi och Europeiska konventets ordförande Valéry Giscard d'Estaing vid konventets inledande möte den 28 februari 2002.

=====

**Anförande av Europeiska rådets ordförande José M. Aznar
vid det inledande mötet i konventet för Europas framtid
Bryssel den 28 februari 2002**

Herr ordförande för parlamentet

Herr ordförande för kommissionen

Herr ordförande för konventet

Mina damer och herrar

Idag påbörjar konventet sin uppgift med att förverkliga överenskommelsen från Europeiska rådet i Laeken om att förbereda nästa regeringskonferens med bredd och öppenhet som kriterier.

I enlighet med Laekenförklaringen öppnar vi idag högtidligen konventet, där Valéry Giscard d'Estaing sitter som ordförande på grund av att det enormt stora anseende han åtnjuter till följd av sin av erfarenheter fyllda politiska karriär.

Ni kan alla föreställa er att detta innebär en särskild tillfredsställelse för mig och även för det spanska ordförandeskapet.

Vi står till förfogande för ordföranden, Giscard d'Estaing, vice ordförandena, Amato och Dehaene, och alla ledamöter av konventet när så behövs för att de i sitt uppdrag skall nå det uppsatta målet, i enlighet med den fastställda tidsplanen.

Mina damer och herrar!

Nice är skälet till att vi är här idag. I Nice nåddes en mödosam, gemensam överenskommelse om de nödvändiga institutionella reformer som bör åtfölja utvidgningen och som utgör förberedelser för den framtida unionen.

Nicefördraget motsvarade den kraftfulla politiska verklighet som kontinentens återförening innebär, och det kunde godkännas tack vare det franska ordförandeskapets skickliga arbete. Som en följd sammankallar vi, stats- och regeringschefer, det konvent som nu inleds, i vetskap om att den nya etappen kräver nya funktions- och diskussionsformer för det fortsatta arbetet med "Mer Europa", som är det spanska ordförandeskapets motto under detta halvår.

Mina damer och herrar!

Den europeiska enhet som hittills uppnåtts innebär en seger för en historisk erfarenhet. Vår union vilar idag otvivelaktigt på den gemensamma politiken och de solida grunderna gemensam marknad och gemensam valuta. Jag delar därför inte åsikterna att integreringsprocessen innebär

en existensiell kris.

En sådan påstådd kris sammanfaller tvärtom med en särskilt dynamisk etapp i enhetsprocessen, vilket det snabba införandet av euron, de snabba framstegen på det nya området för frihet, säkerhet och rättvisa, den effektiva inledningen på en gemensam försvarspolitik och drivkraften i processen för modernisering samt ekonomiska och sociala reformer vittnar om. Detta konvent drar också nytta av denna dynamism, liksom hela den europeiska utvidgnings- och återföreningsprocessen.

Situationen i världen kräver dock att unionen gör snabbare framsteg. En känd europeisk tänkare, spanjoren Ortega y Gasset, krävde att Europas länder skulle enas för att motverka nationalismen och risken för sönderfall i detta område i världen som kallas Europa. Viljeinriktningen i dagens Europa bör sålunda vara att dess roll måste omdefinieras i en värld som har genomgått djupgående förändringar vid övergången från ett århundrade till ett annat.

Vi skall dock veta att det är våra framgångar som nu gör att vi kan gripa oss an med ambitiösare mål. Jag tror att de nya målen endast kommer att kunna uppnås om vi som första mål för våra åtgärder ställer upp den fortsatta konsolideringen av det europeiska projektet.

Detta är svårare än man tror, och avsikten med uppgiften är varken konservativ eller, om man så vill, konformistisk. Den innebär en vidareutveckling och en förbättring av två grundläggande principer i integrationsprocessen.

Den första principen är att vår framtid beror på balansen mellan Europas djupgående kulturella enhet och dess uppenbara historiska mångfald. Europas politiska morgondag bör präglas av en pluralistisk konstitutionalisering som beaktar medlemsstaternas många olika lagar.

Den innebär utvecklingen av en lagstiftning, den gemenskapslagstiftning som i Laekenförklaringen beskrivs som "vägen till en grundlag för de europeiska medborgarna".

Den andra principen för den europeiska integreringen är unionens successiva övertagande av politikområden som hittills fallit under medlemsstaternas exklusiva område.

Att förena en bättre fördelning och definition av behörigheter i Europeiska unionen är förvisso ingen lätt uppgift, eftersom vi måste kunna erbjuda metoder och lösningar som innebär en verklig förbättring av alla europeers dagliga liv.

Det är min övertygelse att vi bättre måste klargöra och avgränsa behörigheterna, om vi vill fastställa vad vi vill göra tillsammans, så att det blir lättare för medborgaren att förstå vem som gör vad i unionen och på så sätt kan kräva ansvar.

Men detta bör inte leda till att det europeiska projekt som redan har genomförts och konsoliderats tar ett steg bakåt.

Tillsammans måste vi fortsätta det gemensamma arbete som vi utfört hittills och som för övrigt har lett till en oanad levnadsstandard, vilket gagnar hela Europa.

Införandet av euron bör ses som en startpunkt i stället för ett mål. Denna mycket viktiga satsning som nyligen har nått sin kulmen måste leda vårt arbete mot de områden där medborgarna - och det internationella läget – förväntar sig en mer intensiv verksamhet från unionens sida, nämligen fullbordandet av området med frihet, säkerhet och rättvisa, moderniseringen av den europeiska sociala modellen för att åstadkomma full sysselsättning samt utarbetandet av en verklig gemensam utrikes- och säkerhetspolitik.

Mina damer och herrar.

Den europeiska integreringen är inte ett mål i sig, utan ett medel som skall tjäna de mest positiva värdena i den europeiska kulturen: grundläggande rättigheter för alla, utan diskriminering, pluralistiska demokratier, välstånd för alla och ekonomisk konkurrens.

Det stora målet som bör inspirera arbetet i detta konvent är att skissa formerna för ett hållbart och effektivt Europa.

Ett Europa där alla medborgare på lika villkor kan dra fördel av den inre marknaden, den gemensamma valutan och den europeiska sociala modellen.

Trots de stora framsteg som åstadkommits återstår fortfarande en lång väg att gå. Endast en dagordning med förslag och konkreta åtgärder kan ge medborgarna bilden av en politisk union under uppbyggnad. Om Europa har en framtid, vilket jag är helt övertygad om, bör detta vara något som européerna verkligen tror, stödjer och uppskattar.

Mina damer och herrar.

Jag vill göra er delaktiga i den stora tillit som Europeiska rådet, och jag personligen, sätter till detta konvent och dess ordförande. Antalet framträdande och ansedda personligheter som kommer att delta i dess arbete är oräkneligt.

Jag har fullt förtroende för konventet och dess ordförande; de kommer att kunna uppfylla européernas förväntningar och inrikta sig på de frågor som verkligen oroar våra medborgare.

Framgången för detta konvent kommer att bero på dess förmåga att fånga upp de farhågor och förväntningar som samhället ger uttryck för, bland annat genom de olika nationella diskussionerna och det europeiska medborgarforumet, vars bidrag kommer att tas med i konventets diskussioner.

För att konventets arbete skall löpa friktionsfritt och effektivt, är det av grundläggande vikt dels att konventet samverkar med Europeiska rådet, eftersom det ankommer på denna institution att anta de definitiva besluten om reformen av fördragen, dels att det är ytterst betydelsefullt att de givna

tidsramarna för konventets arbete respekteras.

Endast på detta sätt kommer regeringskonferensen att under en kort tidsperiod, vilket utan tvekan är önskvärt, kunna enas om ett nytt fördrag.

Den utmaning som detta konvent står inför omfattar mer än den krävande och svåra uppgiften att förbereda reformerna. Det handlar dessutom om att bekräfta giltigheten hos ett förfarande som hittills endast har använts för att utarbeta Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Konsolideringen av modellen skulle innebära ett oerhört viktigt steg i den nödvändiga utvecklingen av det fastställda systemet för beslutsfattande och utgöra ytterligare ett skäl för det erkännande som konventet förtjänar om det lyckas utarbeta lämpliga förslag för att konsolidera det europeiska projektet, fördjupa integreringen och göra framsteg i utvecklingen i riktning mot en författning för Europeiska unionen.

Jag vill sluta med att lyckönska alla konventets ledamöter till den ära som det innebär att ha åtagit sig detta stora ansvar, och uttrycka min önskan att era ansträngningar kommer att få sin belöning i framtiden.

=====

Bryssel den 28 februari 2002

**Europaparlamentets talman
Pat Cox tal
vid det högtidliga öppnandet av
konventet för Europas framtid**

I Europaparlamentets namn har jag den stora glädjen att önska er alla välkomna till vår kammare i dag - till den plats där idén till detta konvent föddes. Jag vill understryka detta eftersom vi önskar er stor framgång och vi vet att framgången kommer att kräva insatser från flera olika håll.

I oktober 2000, innan Nicefördraget ingicks, röstade Europaparlamentet igenom ett betänkande om konstitutionaliseringen av EU:s fördrag och man efterlyste inrättandet av ett konvent. Vi trodde då att det var önskvärt att inrätta ett konvent. Efter Nicefördraget blev Europaparlamentet övertygat om att ett konvent krävdes.

I annalerna för reformen av EU:s fördrag utgör dagens datum ett avgörande och revolutionärt steg framåt för den europeiska demokratin och den parlamentariska metoden.

Konventet slår ett slag för öppenhet och transparens, för innovation och kreativitet.

För femtio år sedan insåg en generation av europeiska ledare, till följd av ett ödeläggande krig som splittrade vår kontinent, alltför väl hur situationen såg ut. De vågade dock drömma om hur den kunde se ut. Deras mod var lika stort som deras europeiska övertygelser. De banade en väg för försoning och framsteg i Europa, som ingen hade gett sig in på tidigare. Vi är arvtagarna till detta och till deras framsynthet.

I dag är vår generation européer samlad här för att i vår tur söka tjäna Europa. Jag är särskilt glad över att detta konvent har en verkligt kontinental bredd på sin representation. Jag välkomnar framför allt våra vänner och kollegor från kandidatländerna till denna konstitutionella församling. Vår utmaning, er utmaning, är samtidigt en utmaning för en hel generation:

- Att här och nu definiera och omdefiniera Europas nutida offentliga mål, dess mervärde och dess globala ansvar,
- att dra upp riktlinjerna för vår väg framåt,
- så att det vi gör och sättet på vilket vi gör det blir effektivt, öppet och demokratiskt ansvarsfullt och framför allt relevant på ett meningsfullt sätt för våra folks liv.

Europaparlamentet fäster särskild betydelse vid dialogen med medborgarna och det civila samhället. Vi vill uppmana er att inte enbart tala utan att också lyssna.

Vår innerligaste önskan är att detta konvent banar vägen för en kontinuerlig dialog med våra folk, arbetsmarknadens krafter, det civila samhället, stater och regioner.

Genom att följa den parlamentariska metoden kommer ert arbete att vara offentligt, öppet för allmänhetens insyn och man kommer att kunna följa det direkt på Internet genom video streaming på Europaparlamentets hemsida. Detta är en signal för det mer öppna Europa som ni skall utforma.

När vi begrundar vår gemensamma framtid måste vi respektera allt som under årens lopp har verkat i Europas intresse. I frågor om institutionell balans och befogenheter vill Europaparlamentet betona behovet av att kunna värdesätta vårt förflutna utan att bli konservativ.

Det slutliga testet för det konvent som öppnas här i dag kommer att bli dess förmåga att samla och utnyttja våra gemensamma erfarenhet och föresatser, att utarbeta en balanserad och praktisk reform för vad vi skall göra gemensamt som européer och hur vi skall göra det, och att göra detta på ett sätt som kan bli avgörande för den kommande regeringskonferensen om reformen av fördraget.

Europaparlamentet i egenskap av aktiv deltagare och part av denna process önskar er lycka till.

Bakom ordförandeskapet ser ni Europa, representerat av flaggan med tolv stjärnor. Vi är politiker så vi måste naturligtvis vara pragmatiska och stå med båda fötterna på jorden. Men ingenting säger att vi inte kan titta på de tolv stjärnorna framför oss i dag och drömma om den gemensamma framtid vi vill föreställa oss och skapa.

Eftersom vi talar om drömmar vill jag avsluta mitt tal denna mycket speciella dag med ett citat från den irländske Nobelpristagaren i litteratur - William Butler Yeats:

"Jag har lagt mina drömmar under din fot. Gå lätt, ty du går på mina drömmar."

Speech by Prof. Romano Prodi
President of the European Commission
Opening session of the Convention on the future of Europe
European Parliament
Brussels, 28 February 2002

Ladies and gentlemen,

There are times when peoples are called on to affirm and define their reasons for being together.

For the peoples of our Europe such a moment has arrived.

You, the representatives of the States, institutions and peoples of Europe have come together in this Convention today because integration has been more successful than we could ever have hoped.

You are together here because a whole continent is considering its own future.

It is your task to find the answers, answers worthy of the prize at stake.

The central question you are called upon to answer is not technical.

It goes far beyond simple mechanisms, rules and institutional structures.

Because Europe is far more than just that.

Fifty years ago, clear-headed, courageous and far-sighted men succeeded in embarking on a totally new course.

Those men chose reconciliation rather than war, peace based on interdependence rather than mutual destruction, the rule of law rather than the "might is right" approach. They laid the foundations for a Community of peoples and States.

Completely new supranational institutions were constructed and, in the course of time, consolidated.

Working alongside the Member States meeting in the Council, there is a Commission to safeguard general European interests, a Parliament elected by universal suffrage to represent the people of Europe and a Court of Justice to ensure that the rule of law prevails.

This collaboration has created a new European identity.

It has encouraged exchange on an unprecedented scale.

It has enabled and produced stability and growth.

And lastly, it has brought about the birth of the euro, which has been welcomed with enthusiasm all over Europe.

Thirteen years have elapsed since the peoples of Central and Eastern Europe, who until then had been deprived of their liberty, took their futures into their own hands and chose the way of democracy.

Today, those peoples whose representatives I welcome with deep feeling and in friendship - are asking to join with us.

We must answer this request with a firm yes, renewing and extending the European political pact.

The flaws in Community integration which definitely exist and must be ironed out are nothing when compared with what we have managed to build and what we can and must still achieve.

The enlarged European Union, Greater Europe can be a success.

We have the capacity to make it happen.

But what is the project for the Europe of the future?

I believe that it means meeting these four challenges.

Firstly, as Europeans, we must take our share of the responsibility for peace and development in the world.

Indeed, the future of the world is at stake, the lives of millions of human beings forced to live in indescribable poverty and the fate of the innocent, who are forced to pay the highest price for senseless wars.

And none of our States, acting alone, can do this.

As Europeans, we must also defend a balanced model of society able to reconcile economic prosperity and solidarity.

Our prosperity and way of life are closely linked to the balance between growth, social justice and environmental protection.

And our capacity to create growth and employment is dependent on the single currency and the single market, both of which are based on a common system of rules.

Furthermore, as Europeans, we must guarantee freedom while adhering to the principles of security.

Our history and our culture do not allow us to separate security, justice and liberty.

When dealing with terrorism and crime that do not stop at borders or with large-scale migrations, we can only act on a European scale.

Lastly, we Europeans must stake our futures on making Europe a centre of intellectual and scientific influence and of innovation.

Because in the field of intelligence Europe cannot allow itself to be left behind.

Once you have defined the project for the Europe of the future, then, and only then, Members of the Convention, will be the moment to address the more specifically institutional problems.

Let me share a few brief thoughts with you on this subject.

We have to give ourselves a Constitution, which marks the birth of Europe as a political entity.

However, we must not forget the unique nature of European integration.

The European Union is unique in that it is a union of peoples and States. The real aim is not to build a superstate. Why do so now, at a time when classical State models are increasingly incapable of managing globalisation? The real aim, a combination of realism and vision, is to continue developing this unique structure towards an increasingly advanced supranational democracy.

A European democracy based on the peoples and the States of Europe.

To do so, we have to adapt the major principles underlying our national democratic traditions to the unique structure of Europe. These are:

- the separation of powers;
- majority voting;
- public debate and a vote by the people's elected representatives on all legal texts;
- approval of taxes by Parliament.

The Union's decision-making system needs to be overhauled.

We need new, simpler and more transparent procedures for taking and implementing decisions.

Tasks and responsibilities currently assumed at Union level can and must be reviewed and devolved to the Member States. The Commission will not shirk its responsibilities and is ready to play its part, to change in accordance with Europe's new needs. It is ready to redefine its own tasks to take on new responsibilities in fields where the future of Europe is at stake. It is also ready to give up part of its powers if this contributes to the greater common good. All the Institutions here represented have in fact the duty to call themselves into question in the context of this Convention.

The Commission is the guardian of the Treaties.

This means ensuring that the European Union evolves in a way that is true to itself.

It does not mean preserving at all cost what time calls on us to change.

While recognising and respecting the great cultural and spiritual traditions that are at the heart of Europe, we must work to bring about a genuine reform of the Union.

A reform that is both far-reaching and faithful to the great principles that have provided the basis for our success.

We must move towards "an ever-closer union among the peoples of Europe" because young Europeans will be unable to identify with a limited, straitjacketed project.

- We must share sovereignty if we are able to exercise it in any real sense (as we have done in the case of the currency).
- We must recognise the need for institutions which are responsible for the general interest.

- We must ensure that all States are treated equally.

Members of the Convention,

Europe is not an alliance. It is the shared home of the citizens of Europe. It is the new protagonist of the new century.

For this reason it cannot be based on the laws of the few largest, strongest or most senior members of the European club.

The European Union is a "union of minorities" where no State may have the right to impose itself on others.

It cannot be satisfied with being a loose coordination incapable of resisting strong pressures.

Fifty years ago, Jean Monnet promoted the High Authority of the European Coal and Steel Community, convinced that an institution entrusted with defending a higher interest should ensure that everyone fulfilled one's undertakings.

On the basis of this conviction you, the Members of the Convention, will need to promote solid institutions.

The Union is not, nor should it become a new League of Nations, reduced to impotence by selfishness and the right of veto.

The European Union offers a harmonious model of supranational democracy.

It is the only real attempt to globalise democratically, in such a manner as to provide rights and growth.

For this reason it can play a very special role in the world today and tomorrow.

I am confident that you will succeed in giving our continent the institutions its unique position requires, institutions in keeping with its past and capable of meeting the challenges we face in tomorrow's world.

Within the Convention, the Commission will be represented by Commissioners Barnier and Vitorino. It will provide its full and enthusiastic contribution, drawing on all its own experience and expertise.

=====

INLEDANDE TAL
AV ORDFÖRANDE VALÉRY GISCARD D'ESTAING
TILL KONVENTET OM EUROPAS FRAMTID

Tack till rådets ordförande (för att ha inrättat konventet)
till Europaparlamentets ordförande (för att ha tagit emot oss och säkerställt kontakten med väljarna till den enda valda europeiska institutionen)
till kommissionens ordförande (för att ha inspirerat oss och delat med sig till oss av kommissionens erfarenheter).

Mesdames, Messieurs,
Ladies and Gentlemen,
Meine Damen und Herren,
Signore e Signori (IT)
Señoras y Señores (ES)
Dames en heren (NL)
Mine damer og herrer (DK)
Κυρίες και Κύριοι (GR)
Minhas Senhoras e Meus Senhores (PT)
Hyvät naiset ja herrat (FI)
Mina damer och herrar (SV)
Szanowni Państwo (PL)

Ni är ledamöter av konventet om Europas framtid.

Ni är Europas konventister.

Ni har därför den makt som varje politiskt organ har: makten att lyckas eller att misslyckas.

På ena sidan misslyckandets gapande avgrund och på den andra framgångens trånga port.

Om vi misslyckas kommer vi att bidra till den nuvarande förvirringen i det europeiska projektet, om vilket vi vet att det inte efter den pågående utvidgningen kommer att kunna tillhandahålla ett effektivt förvaltningssystem för vår kontinent som är begripligt för allmänheten. Det som har byggts upp under femtio år kommer att ha nått sin gräns och hotas av upplösning.

Om vi lyckas, det vill säga om vi kommer överens om att föreslå ett koncept för Europeiska unionen som på samma gång är anpassat till den kontinentala dimensionen och till 2000-talets krav, ett koncept som kan ge enhet till vår kontinent och respekt för dess mångfald, kommer Ni att kunna skiljas åt och återvända hem, italieneuropér, angloeuropér, poleneuropér eller andra med känslan av att ödmjukt men verkningsfullt, ha bidragit till att skriva ett nytt kapitel i Europas historia.

*

*

*

Jag vill, som en inledning till konventet, säga Er hur väsentligt vårt arbete är för Europa och till och med för världen, jag vill också säga till Er att vårt uppdrag kommer att bli svårt, eftersom det måste förena dynamiken i en rörelse som förenar stater och människor med stor stringens i tankar och metoder. Och jag kommer att avsluta mitt anförande med en uppmaning om entusiasm till Er, konventisterna, till de styrande i medlemsstaterna och kandidatländerna och till alla medborgare i Europa, från de äldsta som har lidit svårt i det förflutna till de yngsta som drömmer om att se Europa öppna sig mot frihet och möjligheter.

*

*

*

Europeiska rådet kunde inte bättre understryka betydelsen av vårt arbete än genom att inrätta detta kraftfulla konvent där ni är ledamöter.

Detta team bestående av på 105 ledamöter står verkligen väl rustat inför den utmaning vi fått:

- Konventet kommer att ha stöd av två mycket framstående vice ordförande, Giuliano Amato och Jean-Luc Dehaene som har innehaft de högsta uppgifterna i två av de grundande staterna.
- Bland företrädarna för Europaparlamentet, de nationella parlamenten och regeringarna finns personer med stor resning som har deltagit i den europeiska debatten, vilket kommer att säkerställa kvaliteten på dialogen med de nationella organen gentemot vilka de kommer att spela en oundgänglig roll som kontaktpersoner.
- I detta sammanhang sänder jag ett stort tack till de organ som har besvarat min kallelse positivt och utsett kvinnor till sina företrädare.
- När det gäller de två företrädarna för kommissionen kommer vi att ha nytta av deras stora erfarenhet och deras praktiska kunskaper av Europeiska gemenskapen.
- Att kandidatländerna är så rikt företrädade, med 39 ledamöter, säkerställer att konventet får en ingående kunskap om deras önsknings och den roll de vill spela i Europa.
- Konventets generalsekretariat kommer att säkerställas genom en högt uppsatt diplomat med erfarenhet av europeiska institutioner. Jag tackar den brittiska regeringen för att den underlättat hans utnämning.

Slutligen kommer det generalsekretariatets lilla team, ungt och talangfullt, som har valts ut enbart på grund av meriter, att utgöra, det är jag övertygad om, den allra bästa tankesmedja för det stora europeiska äventyret och kommer att vara ett verktyg som säkerställer enhetligheten och metodiken i vårt arbete.

*

* *

Konventet utgör en del av kontinuiteten i den rika och fruktbara europeiska historien.

Det som har åstadkommit sedan Jean Monnet, Konrad Adenauer, Paul-Henri Spaak och Alcide de Gasperi är ofantligt och knappt fattbart.

Bara det faktum att ni alla är här tillsammans i denna lokal hade verkat otänkbart och hade fått briter, tyskar, fransmän och nederländare för mindre än sextio år sedan och tjecker, ungrare och rumäner för mindre än femton år sedan att tro att de drömde.

Europa har gått framåt steg för steg, från fördrag till fördrag. Vägen är stakad med delavtal och kriser som man snabbt har övervunnit. Det mest slående är att Europa under vissa skeden har kunnat verka blockerat men har aldrig tagit ett steg tillbaka.

Genom att byta valuta med en anmärkningsvärd anpassningsförmåga och en folklig glädje har 302 miljoner européer avlivat myten om ett förstelnat Europa och visat att de är i stånd att godta det de får sig föreslaget om det anser det enkelt och till gagn.

Under resans gång har de europeiska institutionerna, rådet, Europaparlamentet, kommissionen och domstolen gjort insatser som bör hedras.

Men samtidigt måste det slås fast att dessa åtgärder har sin begränsning. Processen med att ena Europa har visat tecken på utmattning, vilket framkommer i Laekenförklaringen.

Beslutsordningarna har blivit så komplicerade, att de näst intill är obegripliga för allmänheten. Efter Maastricht har det varit svårt att förhandla fram de senaste fördragen och de har inte motsvarat de uppställda målen: diskussionerna inom institutionerna har ofta fått ge vika för nationella intressen gentemot hänsyn till det gemensamma bästa för Europa. Slutligen ligger uppslutningen vid allmänna val i Europa på en oroande låg nivå och sjönk 1999 för första gången under den symboliska tröskeln på 50 %!

Anpassningssvårigheterna berör Europa i dess nuvarande utformning. De kommer att vara mer kännbara i ett utvidgat Europa.

Vi måste råda bot på detta, för Europas skull men även för den övriga världens skull.

Världen saknar för närvarande ett starkt, enat och fredligt Europa.

Världen skulle må bättre om den kunde räkna med Europa, ett Europa som talar med en enda röst, för att bekräfta respekten för sina allianser, men också för att varje gång det är nödvändigt låta höra ett budskap om tolerans och måtta, öppenhet mot olikheter och respekt för de mänskliga rättigheterna.

Vi får inte glömma att vår kontinent, från den grekisklatinska antiken till upplysningens århundrade, har givit mänskligheten de tre hörnstenarna förnuft, humanism och frihet.

Ja, var och en skulle må bättre på vår planet av att höra Europas starka stämma.

Om vi lyckas kommer Europa om 25 eller 50 år – den tid som skiljer oss från Romfördraget – att ha fått en ny roll i världen.

Europa kommer att vara respekterat och man kommer att lyssna på dess röst, inte enbart som den ekonomiska makt kontinenten redan är, utan även som en politisk makt som talar som en likställd med världens stormakter, nuvarande eller kommande, och som kommer att förfoga över medel att agera för att bekräfta sina värderingar, säkerställa sin säkerhet och spela en aktiv roll i upprätthållandet av den internationella freden.

Vårt arbete, mina damer och herrar ledamöter av konventet kommer endast att utgöra en etapp i det nya Europa men den utgör en nödvändig övergång till en ny start på vårt multinationella äventyr.

*

* *

Den nuvarande stagnationen i Europa beror på flera faktorer, bland annat oklara förhållanden när det gäller behörighet, komplicerade förfaranden, och kanske även en försvagning av den politiska viljan, men framför allt, tror jag, på en central faktor, nämligen svårigheten att förena en stark känsla av samhörighet med Europeiska unionen med bibehållandet av en nationell identitet.

Denna svårighet finns redan idag. Men den kommer att förstärkas genom att det i morgon kommer att finnas många fler stater med stora inbördes olikheter som deltar i livet i Europeiska unionen.

Detta krav är relativt nytt. Under Europeiska unionens första decennier, medan de nationella identiteterna fortfarande var starka – till den grad att man var beredd till blodiga sammanstötningar för att skydda dem, eller för att utvidga dem – och medan projektet endast rörde ett litet, tämligen homogent Europa, var den enda frågan som ställdes den om hur den europeiska integrationen skulle främjas.

Alltsedan 1990-talet har vi sett ett annat krav växa sig starkt, nämligen kravet att kunna förena önskan att tillhöra en stark europeisk union och samtidigt behålla en stadig förankring i det nationella politiska, sociala och kulturella livet.

Vi bör se till att makthavare och medborgare utvecklar en stark och erkänd europeisk "affectio societatis" (social känsla), samtidigt som de behåller sin naturliga lojalitet mot sin nationella identitet.

Det var med beaktande av samtliga dessa faktorer som Europeiska rådet i Laeken beslutade att inrätta konventet om Europas framtid, i vilket ni är ledamöter, och ge det i uppdrag att förbereda reformen av strukturerna och att, om vi visar oss vara i stånd till detta, börja sträva mot en europeisk konstitution.

*

*

*

Vilket bör då vara vårt program?

Och hur skall vi arbeta?

Det nuvarande tillståndet i Europa innebär en uppmaning för oss att vända tillbaka för att finna källorna och för att ställa oss frågan om syftet med det europeiska projektet.

Den första etappen i vårt arbete blir alltså en etapp då vi lyssnar, öppet och uppmärksamt.

Vi konventsledamöter bör fråga varandra, och våra samtalspartners, för att finna svaret på frågan:

"Vad förväntar sig européerna av Europa, i början av 2000-talet?"

Vi bör inleda vårt arbete utan förutfattade meningar och forma vår vision av det nya Europa genom att ständigt och uppmärksamt lyssna på alla våra partner, makthavare och medborgare, de ekonomiska och sociala parterna, företrädare för lokala myndigheter – som redan finns närvarande här –medlemmar i föreningar och det civila samhället som finns företrädade i forumet, men även dem som inte har någon annan identitet än sin europeiska tillhörighet.

När vi lyssnar bör vi prioritera två målgrupper, nämligen ungdomarna, för vilka jag skulle önska att vi kunde anordna ett europeiskt ungdomskonvent, med ett möte enligt vår modell, och medborgarna i kandidatländerna vilka samtidigt kommer att upptäcka och lära känna Europeiska unionen.

För att lyssna kommer vi att använda oss av dagens interaktiva medier, i synnerhet Internet. Var och en bör göra sig hörd, vilket naturligtvis förutsätter en effektiv och decentraliserad organisation som möjliggör en dialog utan vare sig ideologiska gränser eller partigränser.

På samma sätt finns en önskan om interaktiv utfrågning för att tillåta det civila samhället att reagera på vissa av våra framtida förslag.

Vice ordförande Jean-Luc Dehaene har gått med på att samordna konventets verksamhet på detta område.

Våra första möten kommer att ägnas åt att lyssna till Europas önskemål.

Våra utfrågningar kommer i synnerhet att röra frågan om hur européerna föreställer sig Europa om 50 år. Vill de se ett Europa som går i riktning mot homogenitet, ett mer enhetligt Europa, där långtgående harmoniseringar främjas?

Föredrar de ett Europa som behåller sin mångfald med respekt för de historiska och kulturella identiteterna? Dessa bågge mål innebär med nödvändighet olika tillvägagångssätt.

Likaså bör vi lyssna intensivt när det gäller en fråga som i Niceförklaringen placerades främst bland kraven på vårt konvent och vars betydelse understryks i Laekenförklaringen, nämligen definitionen av Europeiska unionens respektive medlemsstaternas behörighet, det vill säga svaret på den famösa frågan: Vem gör vad i Europa? Vilken behörighet bör unionen respektive staterna ha? Bör den

exklusiva behörigheten privilegieras, eller bör man anpassa sig till en stor sektor av delad behörighet? Hur bör denna behörighet utövas för att vara begriplig för den allmänna opinionen?

Då vi lyssnar på detta sätt kan vi stödja oss på de mycket värdefulla överläggningar som förs i Europaparlamentet.

För att underlätta för våra samtalspartner från det civila samhället bör vi kanske genomföra ett slags utfrågning om Europa, på det sätt som vissa medlemsstater redan gjort.

*

* *

Efter denna etapp av lyssnande kommer vi att bli tvungna att genomföra två parallella strategier.

Först och främst måste vi försöka finna svaren på de frågor som tas upp i Laekenförklaringen. De faller inom sex breda grupper: grundläggande frågor om Europas roll, uppdelningen av behörigheten i Europeiska unionen, förenklingen av unionens instrument, institutionernas funktion och deras demokratiska legitimitet, en enda europeisk röst i internationella sammanhang och, slutligen, inställningen till en grundlag för Europas medborgare.

Samtidigt måste vi omsorgsfullt överväga de olika modeller för Europas framtid som andra har lagt fram och som nu är i omlopp.

I detta skede är det inte vår roll att bedöma deras värde, utan endast att granska dem, tillsammans med alla deras konsekvenser, och kontrollera deras överensstämmelse, särskilt med tanke på de frågor som togs upp i Laeken, för att mäta deras konsekvenser för Europas framtid 25 eller 50 år framåt.

Vi kommer särskilt att överväga följande frågor:

- Organisationen av de europeiska institutionerna till följd av Nicefördraget.

- Planen för ett Europa som organiseras enligt federalt mönster, vilken lagts fram av tyska beslutsfattare på hög nivå i synnerhet.
- Europeiska kommissionens dokument om en moderniserad gemenskapsmetod.
- De lösningar som lagts fram under parollen "En federation av nationalstater", vare sig de innebär att en andra kammare inrättas eller inte.

Så snart denna granskning avslutats kommer konventet att kunna inleda den tredje etappen av sitt arbete, nämligen rekommendationerna och förslaget.

Vi kommer att bli tvungna att finna en lösning på kravet om en förenkling av fördragen i syfte att åstadkomma ett enda fördrag, som alla kan läsa och förstå.

Laekenförklaringen ger konventet fria händer att välja mellan att lägga fram alternativ eller att lämna en enda rekommendation.

Det skulle strida mot logiken i vårt synsätt att nu göra ett val.

Det rådet dock inget tvivel om att vår rekommendation i allmänhetens ögon skulle få avsevärd tyngd och betydelse om vi lyckades uppnå bred konsensus om ett enda förslag som vi alla skulle kunna lägga fram.

Om vi kunde nå konsensus på denna punkt, skulle vi alltså kunna bana väg för en europeisk konstitution.

För att undvika alla meningsskiljaktigheter om själva ordalydelsen, låt oss enas om att kalla den "ett konstitutionellt fördrag för Europa".

*

* *

Jag kommer nu till uppläggningsen av vårt arbete.

Var och en kan uppskatta vidden av den uppgift som vi står inför, om vi vill gå till botten med våra analyser och sammanställa texter som tolkar våra förslag.

Tidsfristen på ett år som har tilldelats oss är relativt kort.

Vi kommer att anstränga oss för att respektera den.

Men jag säger redan från början att jag inte är beredd att göra avkall på vare sig uppgiften att uppriktigt lyssna på de europeiska medborgarnas åsikter eller arbetskvaliteten i vårt konvent och inte heller de förslag som utarbetas av det.

De praktiska arrangemangen när det gäller hur vårt konvent skall fungera skall inte bestämmas vid detta inledande möte. Vi kommer att fastställa dessa under vårt första arbetsmöte.

Jag skulle dock vilja presentera för Er tre kommentarer som jag tycker är viktiga för inriktningen på vårt arbete.

1. Vi är varken en regeringskonferens eller ett parlament.

Vi är ett konvent.

Vi är ingen regeringskonferens, för vi har inte fått regeringarnas mandat att på deras vägnar förhandla fram de lösningar som vi kommer att föreslå.

Vi är inget parlament, för vi är inte en institution som har valts av medborgarna för att utarbeta lagtexter. Denna roll tillkommer Europaparlamentet och de nationella parlamenten.

Vi är ett konvent.

Vad innebär det?

Ett konvent är en grupp män och kvinnor församlade enbart i syfte att forma ett

gemensamt projekt.

Grunden för vår existens är vår enhet.

Ledamöterna av vårt konvents fyra delar får inte se sig som enbart språkrör för dem som har utsett dem – regeringarna, Europaparlamentet, de nationella parlamenten och kommissionen. Lika lite som Giuliano Amato kommer att tala på Italiens vägnar, Jean-Luc Dehaene på Belgiens vägnar eller jag själv på Frankrikes vägnar.

Var och en skall alltså vara trogen sitt mandat, men var och en skall lämna sitt personliga bidrag till konventets arbete.

Låt oss tala klarspråk. Detta konvent kan inte nå framgång om det enbart blir ett ställe att uttrycka skilda åsikter. Det måste bli den smältdegel i vilken månad efter månad ett gemensamt tillvägagångssätt utformas.

För att kunna lyssna måste konventet vända sig utåt.

Men för att överväga vad vi skall att kunna föreslå bör konventets ledamöter vända sig till varandra och efterhand nå fram till en "konventsanda".

Utåt för att lyssna. Inåt för att komma med förslag.

*

*

*

2. Min andra kommentar gäller vad som kommer att ske inom själva konventets ram.

Genom Laekenförklaringen erhöll konventet två strukturer: en ordförande och två vice ordförande samt ett presidium med tolv ledamöter.

En del av Er har funderat över presidiets och plenums roll. De är oroliga för att det viktigaste arbetet i praktiken kommer att utföras i presidiet.

Om detta kan jag bara säga att för min del är det konventet som är konventet!

Det är normalt att konventets arbete förbereds och organiseras av ett presidium, vilket ju är fallet vid alla möten och sammanträden.

Överläggningarna kommer dock att äga rum här och vara offentliga.

Resten kommer i hög grad att bero på Er och på innehållet i Era inlägg.

Om era inlägg direkt siktar till att förbereda konsensus, och om Ni beaktar förslagen och kommentarerna från konventets övriga ledamöter, kan innehållet i den slutliga konsensus utformas steg för steg inom konventets ram.

3. Min tredje kommentar är en enkel reflexion.

Vårt konvent utgör det första tillfället sedan Messinakonferensen 1995 för Europas ledare att ge sig möjligheter och tidsramar för fördjupade överläggningar om Europeiska unionens framtid.

Visserligen har under mellantiden flera regeringskonferenser ägt rum, men dessa har utgjort forum för diplomatiska överläggningar mellan medlemsstaterna, vid vilka alla har försökt att rättmätigt uppnå högsta möjliga vinning, utan att ta hänsyn till helhetsbilden.

Europeiska rådet har å sin sida vid olika tillfällen beslutat att hålla möten om de europeiska institutionernas framtid, men beroende på brådskanie internationella händelser eller tidspress i fråga om schemat har överläggningarna sällan kunnat sträcka sig längre än en enda dag.

Därför utgör vårt konvents arbete ett intellektuellt nyskapande i fråga om Europeiska unionens framtid.

Mina damer och herrar,

tillåt mig avslutningsvis att vädja till er entusiasm.

Det grekiska ordet "enthousiamós" betyder "gudomlig inspiration". I vårt fall skall vi inspireras av Europa!

Vi anklagas ofta för att inte drömma om Europa, att nöja oss med att bygga en komplicerad struktur som är ogenomtränglig och förbehållen dem som är insatta i ekonomi och finanser insatta.

Låt oss då drömma om Europa!

Låt oss föreställa oss en fredlig kontinent, befriad från sina skiljemurar och fjättrar, där historia och geografi äntligen försonas och låter alla Europas stater bygga sin framtid gemensamt efter att tidigare ha följt västs och östs skilda vägar.

Ett område präglad av frihet och möjligheter, där alla fritt kan förflytta sig för att studera, arbeta, starta företag och komplettera sin bildning.

Ett område som utmärks av det sätt på vilket det lyckas förena dynamik och skaparkraft, behov av solidaritet och skydd för de svagaste och mest hjälpbehövande.

Men också ett område där starka kulturella identiteter bevaras och utvecklas, samtidigt medvetna om sitt ursprung och nyfikna på ömsesidigt och stimulerande utbyte.

Låt oss föreställa oss Europas röst i världen. Dess enhet kommer att garantera dess inflytande och dess auktoritet.

Var och en känner till sin kulturs rikedom och den ständigt förnyade styrkan hos dess skaparkraft.

Europa har gett världen förnuft, humanism och frihet.

Europa har visat sig kunna förmedla ett budskap om måtta, om att söka ömsesidigt godtagbara lösningar och om att hängivet verka för fred.

Europas kulturella mångfald är en garant för dess tolerans.

Europa måste också visa sig i stånd att garantera sin egen säkerhet, vilka faror som än hotar.
Ja, vi kan drömma, och få människor att drömma om Europa!

Om vi misslyckas, skulle varje land återgå till system med fritt utbyte. Ingen av oss, inte ens de största, skulle ha tillräcklig pondus gentemot världens stormakter. Vi skulle då var och en få förlita oss på oss själva, och surt undra över varför vi gått tillbaka och varför vi styrs av andra.

Vår vädjan om entusiasm riktar sig till de andra européerna, men främst till oss själva.

För att dra med och övertyga de andra bör vi hysa ett brinnande intresse för att vår uppgift skall lyckas, en uppgift som är anspråkslös till formen, men ofantlig till sitt innehåll, för om den lyckas enligt det mandat vi har anförtrotts, kommer den att göra Europas framtid ljusare.

Leve Europa!

Tack.
